

Sygn. akt II KK 235/22

POSTANOWIENIE

Dnia 29 czerwca 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Grubba

na posiedzeniu w trybie art. 535§3 k.p.k.

po rozpoznaniu w dniu 29 czerwca 2022r.

sprawy **W. C.**

skazanego za czyny z art. 178a§1 k.k. i inne

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w L.

z dnia 22 września 2021r., sygn. akt V Ka (...),

zmieniającego w części wyrok Sądu Rejonowego w L. z/s w Ś. z dnia 16 marca 2021r., sygn. akt II K (...)

p o s t a n o w i ł:

1. oddalić kasację uznając ją za oczywiście bezzasadną,
2. obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Kasacja wniesiona w imieniu skazanego jest bezzasadna i to w stopniu oczywistym.

Odnosząc się do pierwszego z zarzutów kasacji, w którym wskazano na naruszenie art. 433§2 k.p.k. w zw. z art. 457§3 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. w zakresie ocen zeznań świadków P. W. i Ł. S. zważyć należy, że w istocie na etapie postępowania przygotowawczego doszło do opisywanych przez obrońcę skazanego nieprawidłowości. Niemniej, jak zauważył Sąd Odwoławczy, na etapie postępowania sądowego świadkowie ci złożyli spontaniczne zeznania i potwierdzili

w pełni treść poprzednich depozycji. Co więcej, w toku rozprawy w dniu 24 listopada 2020r. świadek Ł. S. samorzutnie podał wiele szczegółów zdarzenia, które korelowały z wersją zdarzeń opisaną w protokole przesłuchania z postępowania przygotowawczego. I choć w toku przesłuchania P. W., jak podnosi obrona, rzeczywiście nie poruszył kwestii propozycji udzielenia korzyści majątkowej, uczynił to Ł. S.. Z kolei pierwszy ze świadków potwierdził zeznania z postępowania przygotowawczego i nie kwestionował tej okoliczności. W tym świetle zastrzeżenia obrońcy nie znajdują uzasadnienia.

Na uwadze należy mieć także, że Sąd I instancji poczynił odpowiednie kroki w celu wyjaśnienia przyczyn wadliwości czynności dokonanych w toku śledztwa, nie tylko żądając pisemnych wyjaśnień od kierownictwa odpowiedniej jednostki policji, ale także przesłuchując bezpośrednio funkcjonariuszkę odpowiedzialną za te nieprawidłowości.

Uznać niewątpliwie należy, że błędy proceduralne, na które zwraca uwagę obrona, nie przeniknęły do postępowania sądowego. Dokonując z kolei oceny zeznań świadków P. W. i Ł. S. Sąd Rejonowy miał na uwadze także zeznania pozostałych bezpośrednich świadków zdarzenia, tj. E. K. i S. P., które relacje tych świadków wspierały.

W tym miejscu należy podnieść, że również drugi z zarzutów kasacji, odnoszący się do kontroli instancyjnej orzeczenia Sądu I instancji w zakresie zeznań wymienionych świadków, tj. E. K. i S. P., jest bezpodstawny. Nie można mówić o naruszeniu przez Sąd Okręgowy art. 433§2 k.p.k. czy też art. 457§3 k.p.k. w sytuacji, gdy w treści zwyczajnego środka odwoławczego obrona nie sformułowała zarzutu, który obligowałby Sąd do pochylenia się nad określoną problematyką. W wywiedzionej apelacji sformułowano tylko jeden zarzut uchybienia m.in. art. 7 k.p.k. i odnosił się on wyłącznie do depozycji świadków P. W. i Ł. S. (pkt II ppkt 1 apelacji). Biorąc zaś pod uwagę, że Sąd Odwoławczy nie dokonywał samodzielnych ocen w tej przestrzeni, nie można mu również postawić zarzutu naruszenia art. 7 k.p.k.

W trzecim zarzucie kasacyjnym skarżący wskazał na rażące naruszenie art. 433§2 k.p.k. w zw. z art. 457§3 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k., które miało polegać na całkowitym pominięciu zarzutu sprowadzającego się do wywołanej w postępowaniu przygotowawczym opinii osmologicznej. Powyższa problematyka została poruszona w pkt I ppkt 2 apelacji, w którym sformułowano zarzut naruszenia *„art. 4 k.p.k. i art. 5§2 k.p.k. poprzez rozstrzygnięcie nieusuwalnych wątpliwości w zakresie sprawstwa oskarżonego w zakresie zarzutów I-III w tym oparcie rozstrzygnięcia wyłącznie na dowodach niekorzystnych a oskarżonego; tu także np. potraktowanie wyników z badań osmologicznych jako nic nie wnoszących do postępowania /a przecież jakiś był cel tych badań, a ich wynik ugruntowuje pogląd skarżącego o istotnych wątpliwościach w zakresie popełnienia przez oskarżonego czynu z pkt I a.o./”*.

Do powyższego zarzutu Sąd Odwoławczy odniósł się na str. 5-6 motywów pisemnych i choć w istocie Sąd ten nie poruszył kwestii naruszenia art. 4 k.p.k., to jednoznacznie uznał, że w sprawie nie pojawiły się żadne wątpliwości (a zatem także co do kwestii poruszanej w zarzucie apelacji), a tym samym brak było podstaw do twierdzenia, że naruszony został art. 5§2 k.p.k. Sąd Okręgowy nie dopatrywał się także nieprawidłowości w zakresie oceny dowodów, uznając, że była ona pełna, logiczna, prawidłowa i – przede wszystkim – bezstronna. To właśnie w tej przestrzeni, tj. naruszenia art. 7 k.p.k., nie zaś art. 4 k.p.k., należało sformułować ewentualne zastrzeżenia co do prawidłowości oceny dowodu z badań osmologicznych.

Zupełnie na marginesie wypada zatem przypomnieć, że art. 4 k.p.k. nie może stanowić samodzielnej podstawy odwoławczej, gdyż w tym przepisie sformułowano jedną z generalnych zasad rządzących procesem karnym, która to zasada znajduje następnie konkretyzację w części szczegółowej kodeksu. Zatem treścią zarzutu może stać się jedynie naruszenie tych konkretnych, szczegółowo wskazanych przepisów, nie zaś zasady generalnej.

Konkludując, uznać należy, że skarżący nie wykazał, by Sąd Odwoławczy dopuścił się jakiegokolwiek naruszenia prawa, tym bardziej o rażącym charakterze, które mogło mieć istotny wpływ na treść orzeczenia.

W tej sytuacji kasację należało ocenić jako bezzasadną w stopniu oczywistym.

Skazanego obciążono kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego, nie znajdując podstaw do zwolnienia od ich ponoszenia.